Αντιμετωπίζω το Δ.Ρ.Α. ως μια μικρογραφία της Ελλάδας. Σαν ένα ελάχιστο κομμάτι της, που ακολουθεί πιστά την ευρύτερη πορεία της. Πως γεννήθηκε, δυνάμωσε, πως έχτισε το μύθο του και πως ακολούθησε τη φθίνουσα πορεία, μέχρι τον αφανισμό του.

Κάνοντας λόγο για αφανισμό δεν εννοώ την ισχυρότατη πιθανότητα να ξεκαρφωθεί για πάντα από το καλεντάρι του παγκοσμίου, ούτε να αποκλειστεί ακόμα και από το πανευρωπαϊκό. Εννοώ την απώλεια του χαρακτήρα του. Γεγονός που προοδευτικά συντελείται από τα μέσα της δεκαετίας του '80 και με σαφώς επιταχυνόμενη τροχιά από την τελευταία δεκαετία προηγούμενου αιώνα.

Αυτό ήταν το τέλος του. Η απώλεια του χαρακτήρα του. Όπως και ότι ακριβώς, συνέβη και με την Ελλάδα. Ο φαινομενικός πλούτος της, δεν ήταν παρά η έκπτωσή της. Με την ίδια ακριβώς συλλογιστική, που τα σόου του Ολυμπιακού σταδίου του Δ.Ρ.Α. δεν ήταν παρά η αρχή του τέλους του.

Η ανάπτυξη δεν είναι πανάκεια, ούτε απαραίτητα καλοδεχούμενη από όλους. Ωστόσο, το Δ.Ρ.Α., δεν είχε να διαλέξει. Ή θα ακολουθούσε τις νόρμες της F.I.A. ή θα έμπαινε στο περιθώριο. Όσο υπήρχαν χρήματα, παρέμεινε πιστό στο ρόλο του. Όταν όλη η χώρα μπήκε στην ύφεση και η Λέσχη έδειξε πρώτα γύμνια και ακολούθως την φτήνια της, κατέρρευσε. Έκανε η Ο.Μ.Α.Ε. ότι περνούσε από τις δυνατότητές της, έπαιξε τα ρέστα της, έστησε

τρείς διεθνείς αγώνες σε λίγους μήνες, το πάλεψε, αλλά ο κύβος είχε ριφθεί. Η παρτίδα είχε χαθεί.

Ας υποτεθεί ότι γίνεται κάτι μαγικό, βρίσκονταν αύριο χρήματα, πολλά χρήματα, βρίσκονταν χορηγοί, μανατζαρέοι σπουδαίοι, στελέχη ασυναγώνιστα, πειθόταν η F.I.A. να δώσει άλλον έναν ευρωπαϊκό αγώνα και νάμαστε πάλι στο παιχνίδι. Πιπιλίζουμε ολίγον και την καραμέλα της προβολής της Ελλάδος, του και ξανά προς τη δόξα τραβά, κλπ. κλπ.

Ειλικρινά, πιστεύει κανείς, ότι θα έχει κάποια ουσιαστική αξία; Τιμή ναι, θα έχει. Θα κυκλοφορήσει κάποιο ποσό, θα κατανεμηθεί, κατά το δοκούν, θα καταβληθούν και τα τέλη ύπαρξής του στο θεσμό, αλλ
ά αξία καμία, ειδικά σε σύγκριση με το παρελθόν. Θα είναι μια κινητή φιέστα με ακραία προβολή, ωραίες εικόνες και πλημμυρίδα πληροφοριών. Θα είναι ένα καλό προϊόν, συσκευασμένο σε ένα όμορφο αμπαλάζ. Ψυχή, δεν θα έχει. Και δεν ευθύνεται για αυτό, η ύφεση, η Λέσχη η F.I.A., η Ο.Μ.Α.Ε., η έλλειψη οράματος.

Κατ' ουσίαν δεν υπάρχει ευθύνη. Τα πράγματα είναι πιο σκοτεινά. Είναι που έσβησε η Ελλάδα του '60, του '70, άντε και του '80. Είναι που άλλαξε ο Έλληνας, που ξεπατώθηκε ο τόπος. Είναι που σώθηκαν τα καύσιμα. Το λαδάκι στο καντήλι του, που έλεγαν στα χωρία από όπου περνούσε το Δ.Ρ.Α. Έσβησε. Για όλα αυτά, ήθελα πάρα πολύ να συμμετείχα στο φετινό Δ.Ρ.Α. Είχε συμβεί αυτό τόσο το 1979, όσο και το 1999 και περίμενα το 2019, για μια επανάληψη. Αυτά τα 20 και 40 τέρμινα της χρονικής διαφοράς, θα έδιναν μια άνευ προηγουμένου ευκαιρία για σκέψεις, συγκρίσεις και κρίσεις.

Ατυχώς το Δ.Ρ.Α. φέτος δεν διοργανώθηκε. Επί του προσωπικού δεν ήταν ατυχές, διότι η επιθυμία για συμμετοχή, πάρα πολύ δύσκολα θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί. Προσμένοντας το '20 πια, αν υποτεθεί ότι θα ήμαστε όλοι παρόντες, αν επίσης διασφαλιστεί ότι θα διοργανωθεί το Δ.Ρ.Α, αν παραμείνει η ίδια επιθυμία για συμμετοχή και αν τελικά θα είναι εφικτή. Ή έστω αν υπάρξει κάτι άλλο, ως **εναλλακτική πρόταση** . Πολλά αν, όσα και στην υπόλοιπη ζωή.

Έτσι για τις υπόλοιπες ημέρες, μια σειρά από 12 κομμάτια τοποθετημένα με χρονική σειρά, με πολλές εικόνες, σχόλια και σημειώσεις, για κάτι που θα το συναντάμε μόνο στις μνήμες πια. Σε αυτό το το μονάκριβο καταφύγιο του παρελθόντος. Ως πρώτη γεύση μια εικόνα (φωτό: αρχείο Φ.Φ/Γ.Κ.),
από το 24ο Δ.Ρ.Α. Τρίτο σκέλος, το νυκτερινό κομμάτι της Πελοποννήσου, πρώτη ετάπ, το

ασφάλτινο Αλεποχώρι. Τον αγώνα ανοίγει το πλήρωμα που προηγείται. Οι
B. Waldegaard
- H. Thorzelius ντριφτάρουν το RS πάνω στα Α2, ανάμεσα από πολλούς θεατές. Στις ένθετες εικόνες, ένα τηλεγράφημα του Α.Ρ. για την εξέλιξη του αγώνα καθώς και οι έντεκα πρώτοι των συμμετοχών. Δυο τεκμήρια, που μας θυμίζουν αρκετά στοιχεία από τον αγώνα.

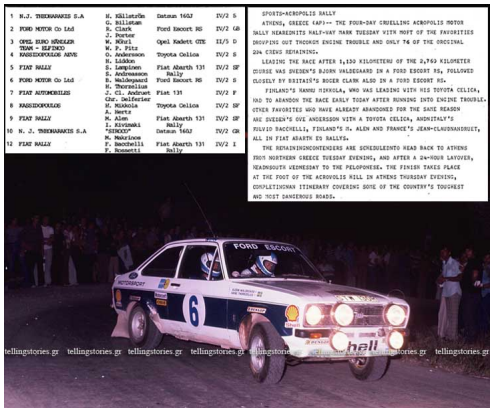

...σε 48 ώρες η συνέχεια με τίτλοι: Οι απαρχές.